KATEGORIE
SÍLA

JINDRA LANDOVÁ (46)

MÍT OBYČEJNÝ ŽIVOT JE MŮJ CÍL

Když Jindra Landová zjistila, že má její dcera svalovou dystrofii, svět se jí převrátil vzhůru nohama. Z ekonomky se stala bojovnice za bezbariérovost a hlas všech, kteří pečují v tichosti. Těm taky pomáhá prostřednictvím své neziskové organizace Obyčejný život.

Dceřinu diagnózu jste se dozvěděli v jejích dvou letech. Co potom následovalo?
Okamžitě jsme začali s fyzioterapií, která pomáhá zpomalit postup nemoci, což je u ní naprosto zásadní. Jinak se bohužel moc dělat nedá. Svalová dystrofie je genetické a progresivní onemocnění. Když byla dcera malá, vyvíjela se naprosto normálně – začala chodit stejně jako její vrstevníci. Postupem času jí ale začala ubývat svalová síla. Loni přestala chodit úplně a dnes je odkázaná na invalidní vozík. U pacientů s touhle diagnózou nemoc postupně oslabuje celé tělo. U některých výrazně zkracuje i délku života.

Před třemi lety jste založila neziskovou organizaci. Co vás k tomu přimělo?
Rozhodli jsme se, že si necháme pomoct. Skrz organizaci může každý, kdo chce, transparentně přispět na dceřiny terapie a pomůcky. Jejich ufinancování nás stojí statisíce korun ročně. Dlouhých osm let jsme se snažili všechno zvládnout sami, ale postupně jsme vyčerpali všechny finanční rezervy.

Vaše neziskovka se jmenuje Obyčejný život. Proč?
Obyčejný život je pro mě vize i cíl. Neustále řešíme spoustu věcí navíc, které popisuju na svém blogu. Třeba najít bezbariérovou školu s výtahem byl obrovský problém, nakonec se „kvůli nám" snad bude stavět.

Působíte taky jako marketingová konzultantka pro další neziskovky. Můžete tuhle práci trochu přiblížit?
Po mateřské dovolené jsem se sice vrátila do korporátu, ale brzy jsem si uvědomila, že potřebuju práci, která má hlubší smysl. Díky dceřině nemoci jsem se dostala do kontaktu s neziskovými organizacemi, které odvádějí neuvěřitelnou práci a pomáhají obrovským způsobem, ale často nejsou jejich zásluhy tolik vidět. Patří mezi ně například Centrum hiporehabilitace Mirákl nebo Parent Project pořádající pobyty pro děti se svalovou dystrofií.

S vlastní neziskovkou taky pořádáte pobyty, ovšem pro pečující. Jak vás napadly?
Vždy mě bavilo organizovat akce, a protože dobře vím, jak náročné je pečovat o dítě s handicapem, chtěla jsem vytvořit prostor pro maminky, ve kterém bude pečováno o ně. Ty totiž ze všeho nejvíc potřebují čas pro sebe. Jinak člověk vyhoří.

Jak o sebe pečujete vy?
Dlouho jsem si nic nedovolila a úplně se ztratila v péči. Prošla jsem si obdobím, kdy mi nebylo dobře – psychicky a ani fyzicky. Dnes už ale vím, že zodpovědnost za sebe mám jen já sama. Proto se snažím nacházet radost i ve všedních dnech. Taky ráda chodím po horách a cestuju – někdy sama, jindy s manželem a dětmi. Třeba vloni jsme byli všichni v Amazonii. Dcera dodnes říká: „Mami, když jsem zvládla přespat v džungli, tak už zvládnu všechno."

Sama jste vyrůstala vedle sestry s fyzickým handicapem. Jak se tahle zkušenost odrazila ve vašem životě a v přístupu k vašemu synovi?
Byla jsem vždycky poslušná a snaživá, hlavně abych nikomu nepřekážela. Dnes věřím, že být skleněným dítětem člověka posílí – často z nich vyrůstají empatičtější a odolnější lidé. Se synem o všem otevřeně mluvíme a vědomě si vytváříme společný čas jen pro sebe. Každé léto spolu například vyrážíme jen ve dvou na vandr.

Při hlasování jste dala na sítě výzvu, aby každý, kdo pošle hlas, vyslal záměr: „Mia je zdravá." Věříte v afirmace?
Věřím v sílu pozitivní energie. Nechtěla jsem, aby někdo hlasoval s lítostí a říkal si: „Chudák, ona je nemocná." Chtěla jsem, aby každý hlas nesl myšlenku zdraví a naděje. Uvidíme, co to přinese. ■